

ÖLÜMÜN GERÇEKLİĞİ VE AHİRET HAYATINA HAZIRLIK

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Şu mübarek cuma akşamında, Receb-i Şerîf'in ortalarında, mübarek vakitlerde, şu mescitte toplanıp Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in mübarek hadislerinden bir demet okuyup sevap kazanmak istiyoruz. Rabbimiz hayırlara nâil eylesin.

Bu hadîs-i şerîflerin okunmasına başlamadan önce Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretlerinin rûh-i pâkine hediye olması için, cümle âlinin, ashâbının, etbâının, ahabbâbının ruhlarına hediye olsun diye, ve sâir enbiyâ ve mürselîn, evliyâullah, mukarrabînin ruhlarına ve bilhassa turûk-u aliyyemiz, sâdât ve meşâyihinin ruhlarına hediye olsun diye, âhirete göçmüş olan analarımızın, babalarımızın, ninelerimizin, dedelerimizin, kardeşlerimizin, evlatlarımızın, dostlarımızın, yakınlarımızın ruhlarına mübarek cuma akşamında bir hediye-i Kur'âniyye olsun diye, bu beldeleri fethetmiş olan fatih ecdadımızın, şehitlerin,

gazilerin ruhlarına, bu beldede medfun bulunan evliyâullahın, Hüseyin Gâzi hazretlerinin, Hacı Bayram-ı Velî'nin, Tâceddin Sultan'ın ve adlarını sayamadığımız daha nicelerinin ruhlarına hediye olsun diye, biz yaşayan müslümanların da Rabbimiz'in rızasına erip iki cihanda aziz ve bahtiyar olmamıza vesile olsun diye bir *Fâtiha*, üç *İhlâs-ı Şerîf* okuyup başlayalım.

إِنَّ لِلَّهِ مَلَائِكَةً يَمْشُونَ مَعَ الْجَنَازَةِ يَقُولُونَ: سُبْحَانَ
مَنْ تَعَزَّزَ بِالْقُدْرَةِ، وَقَهَرَ الْعِبَادَ بِالْمَوْتِ

Inne li'llâhi melâiketen yemşûne mea'l-cenâzeti yekûlûne sübhâne men teazzeze bi'l-kudreti ve kahera'l-ibâde bil-mevt.

Sadaka Resûlullah fîmâ kâl ev kemâ kâl.

Ebû Hüreyre *radıyallahu anh'*ten rivayet edilmiş. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurmuş ki;

Inne li'llâhi melâiketen yemşûne mea'l-cenâzeti. “Allahu Teâlâ hazretlerinin cenaze ile beraber yürüyen vazifeli bazı melekleri vardır.”

Vefat etmiş olup da kabre götürülmekte olan cenazenin yanı sıra yürüyen melekler vardır. Bunlar tesbih ile meşgul olurlar.

Derler ki;

Yekûlûne subhâne men teazzeze bi'l-kudreti ve kahera'l-ibâde bi'l-mevt. “Kudretiyle yücelen, yükselen, aziz olan Allah’ı her türlü noksandan tenzih ederiz ve kullarını ölüm ile kahreleyen Allah’ı her türlü noksandan tenzih ederiz.”

Muhterem kardeşlerim!

Biz Allahu Teâlâ hazretlerinin kullarıyız, fânileriz. Bu dünyaya ebedî kalıcı gelmedik. Bu dünyada bizden öncekilerin gittiği gibi biz de ölüm elinde zebûn olacağız. Bu kuvvetler, bu gençlikler, bu imkânlar, bu rahatlıklar, bu enerjiler tükenecek. Bir zaman gelip ölümün eline, pençesine düşeceğiz. Bir avın, kuvvetli bir av avlayıcı hayvanın eline düştüğü gibi... Bu dünyadan boynu bükük gideceğiz. Rabbimiz bize güzel bir hal ile ölmeyi nasip etsin.

Allahu Teâlâ hazretleri ise *Hayy u Bâkî*'dir. Daimdir, kendisi kudret kuvvet sahibidir. Ölümü ve hayatı imtihan için yaratmıştır.

a. Ölüm ve Hayat İmtihan İçin Yaratılmıştır

Mülk suresinde, Tebâreke suresinde buyuruyor ki; “Hangimiz imtihanda daha iyi cevap vereceğiz, hangimiz daha iyi kulluk edecek, hangimiz daha güzel salih ameller işleyeceğiz?” diye Allahu Teâlâ hazretleri bu hayatı icat etmiştir. Hayat olunca ölüm de normal. İnsan bu dünyaya gelir, ondan sonra da ölüp gider.

Ne mutlu bu hayatın fâniliğini anlayıp bâkî hayat için hazırlananlara! Bâki hayat için hazırlananlara ne mutlu!

Âhirette ölmek yok. Ehl-i cennet cennete girdikten sonra, ehl-i cehennem cehennemde kaldıktan sonra...

Cehennem içindeki günahkârlar, iman edip de günah işlemiş ve cezayı hak etmiş olanlar cezasını çekip oradan çıktıktan sonra

ölüm yok edilecek, ifnâ edilecek. Bir koç şeklinde cennetle cehennem arasında boğazlanacak.

Ehl-i cennete Allahu Teâlâ hazretleri seslenecek ki;

“Nimetler içinde yaşayın! Ölüm yok, ebedîsiniz!”

Cehennem ehline seslenecek ki;

“Azaplar içinde kahrolunuz! Ölüm yoktur!”

Ölmek iki taraf için de olmayacak. Ölüm denilen şey kalmayacak. Ehl-i cennet cennette, *hüm fîhâ hâlidûn* ebedî nimetlerle mütelezziz olacaklar. Rabbimiz cümlemizi o ebedî hayatta cennet nimetleriyle ebedî mütelezziz olanlardan eylesin.

Ziya Paşa'nın iki beyti var ki çok hoşuma gidiyor, ölümlle ilgili güzel sözler. Ziya Paşa meşhur bir şiirinde diyor ki;

Yüz yılda bir vücûdu kılıp genc-i ma'rifet.

Âhir yerin neşîmen-i hâki mezar eder.

Bir şahsı izz ü nâz ile satsâl besleyüp

Encâm-ı kâr pençe-i merge şikâr eder.

Sübhâne men tahayyere fî sun'ihî'l ukûl.

Sübhâne men bi kudretihî yu'cizü'l-fühûl.

Birinci mısradada diyor ki; “Allahu Teâlâ hazretleri yüz senede, bir insanı mârifet hazinesi hâline getirir.”

İnsan her sene ilimden irfandan bir şeyler okur. Her sene bir şeyler okur, bilgisini artırır. Hadisler öğrenir, âyetler öğrenir, dinin ahkâmını öğrenir, fıkhnın inceliklerini öğrenir. Günden güne böyle süzölmüş bal gibi olur, kaymak gibi olur, kâmil bir insan olur. Saçı ağarır, sakalı bembeyaz olur, pamuk gibi olur. Yüzüne bakanın içi gider, hayranlık duyar. İnsan yüz sene içinde bir hazine olur

Halbuki küçükken hiçbir şey bilmiyordu. Hiçbir şey bilmez bir vaziyette dünyaya gelmişti. Hazine olur... Yüz sene, doksan sene, yetmiş sene, ömrü ne kadarsa hazine hâline gelir. Bilgiler hazinesi, mârifet hazinesi hâline gelir. Ama sonunda;

Âhir yerin neşîmen-i hâki mezâr eder.
“Allahu Teâlâ hazretleri, mezar toprağının yastığına onu yaslandırır, gömer.”

Takdîr-i ilâhî. Hazineyi toprağın altına nasıl gömüyorlar. Nasıl toprağın altından hazine çıkıyorsa insanoğlunu da ona benzetiyor. Hazine gibi olunca hadi bakalım, insanı toprağın altına saklarlar.

Muhterem kardeşlerim!

Burada dikkat edilecek bir şey, insan bu ilimleri kendisi faydalanmak için öğreniyor, Allah’ın rızasını kazanmak için öğreniyor. Bu hadisleri biz onun için okuyoruz. Bu hadisleri siz onun için dinliyorsunuz. Öğrenip tatbik edip Allah’ın rızasını kazanacağız, diye.

Bu bilgilerin bizde kalması ve başkalarına öğretilmemesi vebaldir. İlim erbabı olan insan, bildiğini kendinden sonrakilere ihsan edecek, arz edecek, verecek. İlmi kendisiyle beraber götürmeyecek. İlmi kendisiyle beraber götürmek vebaldir.

“Siz dünyada niye ağzınızı gemlediniz, ilmi öğretmediniz?” diye âhirette ateşten

gemler ile ağızlarına gem vurulacak. Hakkı bilen, hayrı bilen, söyleyecek.

“Tamam, hocalar yandı, cemaat kurtuldu!”

Herkes kurtulsun ama siz de kurtulamazsınız. Siz de bildiğinizi çevrenize söyleyeceksiniz. Biz de söyleyeceğiz siz de söyleyeceksiniz. Karşımızdakine; “Hak budur, yaptığın şey doğru değildir, bu işi düzelt!” diyeceğiz. Doğru iş yapanı teşvik edeceğiz, eğri iş yapana işin eğriliğini anlatacağız.

O bakımdan ilmi öğretelim. İlmimizle beraber toprağın altına girmeyelim, bilgilerimizi götürmeyelim.

İkinci mısrada diyor ki; “Bir insanı izzetle, ikramla, balla, kaymakla yüz sene besler; oh, tombul tombul, güzel güzel insan olur, yanaklar, deriler gerilir, pırıl pırıl olur. Tabiri caizse insan fıstık gibi olur.

Ama *encâm-ı kâr pençe-i merge şikâr eder* sonunda ölümün pençesine av olur.

Ölüm sanki bir av avlayan yırtıcı hayvan gibi. Biz de sanki onun keklük gibi, bıldırcın

gibi avıyız; bizi yakalar çatur çatur hakkımızdan gelir. Bunu bilmeliyiz. Bu herkesin başına gelecek.

el-Mevtü ke'sün ve küllü'n-nâsi şâribühû. “Ölüm bir kâse şerbettir ki bu acı şerbeti herkes içecek.” *Ve'l-kabrü bâbün ve küllü'n-nâsi dâhilühû.* “Kabir de bir kapıdır; bu kapıdan herkes geçecek, çaresi yok.”

Âhîret âlemine bu kapıdan geçip, uğrayıp öyle gideceğiz. Dileğimiz Rabbimiz'e güzel kulluk edip yaşamak. Allahu Teâlâ hazretleri bizi hayırlara muvaffak etsin. Daima hayırda eylesin.

Dün akşam Berat kandiliydi, elhamdülillah bu koca cami almadı. Alt katları doldu, kimisi dışarıda kaldı.

Demek ki bu kadar daha cami olsa olacak. Fakat daim olacak! Yalnızca o zaman değil, o zamana mahsus değil, hâlimizi devamlı sürdüreceğiz.

Âyet-i kerimede;

وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَوَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ

Ve'llezînehüm alâ salavâtihim yühâfizûn¹

“Namazlarını koruyanlar, idame ettirenler” diyor.

Rivayete göre bu korumak, idame ettirmek ne imiş?

Sen namazda mekleşiyorsun ya, Rabbimiz'in huzurunda saf bağlayıp durunca bu dünyanın pisliğinden sıyrılıp yücelere çıkıyorsun, miraç oluyor ya, melekler gibi Rabbimiz'in huzuruna geliyorsun ya, güzel sıfatlar kazanıyorsun ya; bir insan bu sıfatları namazdan sonra, öteki namaza kadar koruyabilecek.

Buradan aldığı enerjiyi, ikinci namaza kadar koruyabilecek. Yoksa burada melek, kapıdan dışarı çıktığı zaman şeytan, olmaz! Burada melek, kapıdan dışarı çıktığı zaman canavar, olmaz! Burada dürüst doğru, halis, öbür tarafta eğri büğrü, kalles, aldatıcı, olmaz!

¹ 23/Mü'minûn, 9.

Hâlimizi devamlı hâle getireceğiz. Zikrimiz dâimî olacak, namazımız dâimîleşecek. Hâlimiz, güzelliğimiz dâimîleşecek.

Allahu Teâlâ hazretleri salih ameller işlemeye muvaffak etsin ve bütün ömür boyunca *tûl-i hayâtinâ*, bütün hayatımız boyunca güzel kulluk yapmakta bizi dâim eylesin. Zikzaklı, batarak çıkararak gitmeyelim. Bugün iyi, yarın kötü; bugün günde yüz rekât namaz kılıyor, yarın cumayı bile terketmiş, olmaz! İstikrarlı, muntazam, kararlı bir müslüman olarak yürümeyi nasip etsin, bir.

b. Ölüme Hazırlıklı Olmak

Bir zaman gelip de öleceğiz. Rabbimiz ölüme hazırlıklı olmayı nasip etsin. Hepimiz öleceğiz. Ne zaman olacağını bilmiyoruz; bugünden hazırlanmalıyız.

Bir hadîs-i şerîfte Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurdu ki;

“Vasiyetini yazmamak, vasiyetsiz ölmek bu dünyada ardır, âhirette de utanç ve vebaldir.” Bu dünya için de zarardır, âhîret için de zarardır.

Onun için vasiyetimiz yazılı olacak. “Ey mirasçılar, filanca insana bu kadar borcum var, malımdan bu borcumu ödeyin, beni mahvetmeyin. Kendi malımdan bu parayı onlara ödeyin. Filancadan, falancadan, falancadan şu kadar alacağım var; onları da alırsınız. Şu kadarını şuraya şuraya sarfedersiniz. Ey benim sözümü dinleyen mirasçılarım, Allah’tan korkun, benden sonra imandan çıkmayın, doğru yoldan ayrılmayın, ‘Ben başınızdan gittim.’ diye Cenâb-ı Hakk’ın yolundan şeytanın yoluna sapmayın!” diye nasihatimiz yazılacak, vasiyetimiz yazılı olacak.

Bugün akşam gidince inşaallah hepimiz mürekkepli kalemi elimize alalım, “Bismillâhirrahmânirrahîm” diyelim; evladımıza arkamızdan ne diyeceksek diyelim.

Buraya gelmeden önce abdestimi tazelemeye vakit bulamadım, birileriyle konuştuk. Babası ölmüş, malları bölüşememişler. Kardeşleriyle birbirlerine girmişler. Ondan sonra aradan bir zaman geçmiş, anası ölmüş. Onu da bölüşememişler. İşler yine karman çorman, karmakarışık. Bir tarafta bu burada borç harç

içinde binbir sıkıntı çekiyor, öbür tarafta mallar duruyor. Bazıları taksim edilmemiş malların kiralalarını cebine indiriyor. Karmakarışık işler.

Biraz da neden oluyor?

Zamanında ananın, babanın vasiyetini yazıp bu işi tanzim etmemesinden. Sonra işler karışıyor.

Onun için bu işleri karışıklığa bırakmamak lazım. Kardeşim, sen geriye mal bıraktığın zaman, ben mal bıraktığım zaman, vebali bana kalıyor, safası mirasçıya... Ölüm hak, miras helâl; mirasçı malı alır ama hesabını vermek bana düşer.

“Bu malı nereden kazandın? Helâlden mi kazandın, haramdan mı kazandın?” diye vebali bana düşer.

Bu dünyadayken ecel aman vermeden, yakamıza yapışmadan malımızı taksim edeceksek edelim. Her şey belli olsun. Bazen belli oluyor; “Hayatım müddetince ben

kullanacağım, ölür ölmez bu iş filancanın olacak, falancanın olacak.” diye yazıyorlar. Çok kimse bu işi yapamadan ölüyor.

Başka bir şehirde bir başka tanıdığım var. Neler düşünmüş, neler düşünmüş.

“Ah hocam gelse de malımı şu vakfa versen de filancaya da şu hayrı yapsam da...”

Yapamadan gitti. Ona niyet etti ama işi toparlayamadı. Ölüm ansızın gelir.

el-Mevtü ye'tî baġteten ve'l-kabrü sandûku'l-amel. “Ölüm apansız gelir, insanın yakasına yapışır.”

Ölüme hazırlıklı olalım. Her işimizi görmüş olalım. Borçlarımızı ödemiş olalım, vasiyetimizi yapmış olalım.

Ondan sonra da vademiz yetince ne yapalım?

“Yâ Rabbi! Al emanetini de huzuruna müsterih olarak geleyim.” diye gelebilelim.

Allah bize güzel bir ölüm nasip etsin.

Ölümden korkmayın. Ölümü sevmek bile lazım.

Niye?

Çünkü insan ölümden sonra sevdiklerine kavuşacak. Ölüm, arada perde oluyor. O perde kalkınca oh, -iyi kul olabiliyorsen- sevdiklerinin yanına gideceksin, sevdiklerine kavuşacaksın.

Ölümden sonrası için hazırlanalım. “En kötü pişmanlık” buyuruyor Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz; “Âhiretteki pişmanlıktır ki hesabı görüldükten sonra ah keşke dünyada şöyle yapsaydım, işte yapmadım da cehennemlik oldum.” demektir. Kıymeti yok!

Bu pişmanlığı burada duyalım. Bu pişmanlık için burada endişe çekelim, gözyaşı dökelim, ağlayalım, yalvaralım. Günahlara burada pişman olalım, burada tevbe edelim, burada cehennemden kurtulmak için çalışalım, burada cenneti kazanmak için çalışalım.

Bu ölüm gaddar bir şeydir. Avı avlayan ava; “Ben geliyorum.” demez. Pusuya yatar, birden cump üstüne atlar, yakalar, pençesini geçirdi mi iş biter. Ölüm de öyle; pusuya yatmış gibidir.

Bugün karşımıza bu hadis böyle çıktı. Rab-
bimiz ölüme hazırlanmayı nasip etsin. İşte biz
böyle boynu bükükler olduğumuz için ölüm bizi
kahrettiği için bu kahra uğramadan tedbirimizi
alalım.

Diğer hadîs-i şerîf:

إِنَّ لِلَّهِ تَعَالَى آنِيَةً مِنْ أَهْلِ الْأَرْضِ، وَأَنِيَةً رَبِّكُمْ
قُلُوبُ عِبَادِهِ الصَّالِحِينَ؛ وَأَحَبُّهَا إِلَيْهِ أَلْيَنُهَا وَأَرْقُّهَا

*Inne li'llâhi teâlâ âniyeten min ehli'l-arzı
ve 'âniyetü Rabbüküm kulûbi ibâdi's-sâlihîn
ve ehabbühâ ileyhi elyenühâ ve erakkahâ.*
“Yeryüzünde Allahu Teâlâ hazretlerinin kap
kacakları vardır. Yeryüzü ahalisinden kap ka-
cakları vardır.”

Bu “Rabbimiz’in kap kacakları” tas, ten-
cere, kazan ve sâir şeyler demek.

“Rabbimiz’in kap kacakları salih kulların
gönülleridir, kalpleridir ve bunların Allah ya-
nında en makbul olanı, en sevgili olanı, en yu-
muşak olanıdır ve en rikkatli olanıdır, hassas
olanıdır.”

Mâlum ki insan dünyada kapları içine bir şey koymak için kullanır. Küpün içine zeytinyağı koyarlar, su koyarlar. Küçük kavanozun içine peynir bastırırlar, ağzını kapatıp toprağın altına gömerler. Bilmem tencerenin içine pirinç koyarlar. Bidonun içine şunu koyarlar, bunu koyarlar. Kaplar; içine bir şey koymak, sonra ileride kullanmak içindir.

Allahu Teâlâ hazretlerinin bu dünyadaki kap kacağı da salih kulların gönülleridir.

Ne demek?

İnsan onların gönüllerine bir şeyler yapmalı, gönlüne hoş gelecek bir şeyler yapmalı. Salih kullarını hoş tutmalı, Allah'ın kullarına iyi muamele etmeli ki onlar orada biriksın, âhirette insan bu azıkların, bu hayırların faydasını görsün.

Ve anlıyoruz ki; “Allah indinde en makbul kalp, en sevgili kalp yumuşak kalptir. Sert, katı, haşin, kindar, hasetçi, binbir çeşit kötü duygular içinde kaynaşan gönüller değil de yumuşak, halim selim olan gönüllerdir ve rikkatli kalplerdir.”

Bazı insanlar vardır, gözyaşını tutamaz. Kuşların cıvıltısını duyar, şıpır şıpır gözlerinden yaşlar gelir. Güzel çiçekleri görür, bir bakar ki ağaç tepeden tırnağa meyve ağacı, ne güzel çiçeklenmiş, gözyaşını tutamaz. Bir üzüntülü şey görse merhamete gelir. Bir kardeşini biraz sıkıntıda görse yardımına koşar. Yumuşak kalpli, merhametli, rikkatli. Allahu Teâlâ hazretleri en çok böyle kalpleri seviyor. En çok sevdiği kalpler rikkatli, merhametli, yumuşak kalplerdir.

Rabbimiz Teâlâ bizim de gönlümüze yumuşaklık versin. Kalbimize katılık vermesin, sertlik vermesin, duygusuzluk vermesin. Cümlemize anlayışlı bir kalp, yaşlı bir göz nasip eylesin.

Allahu Teâlâ hazretleri buyuruyor ki;

“Ben gönlü kırıkların yanımdayım, kalbi kırık kullarımın yanımdayım.”

Gönül kırmaya da gelmez. Sen bir kimse- nin haksız yere gönlünü kırdığın zaman Allah onun yanında yer alır, sana karşı olur. Sana karşı olunca da belanı bulursun.

Onun için kalp kırmaya gelmez. Biz bu dünyaya mümkün olduğu kadar kalp yapmaya, mümkün olduğu kadar insanları sevindirmeye gelmişiz; onu yapmaya çalışmalıyız.

Yunus Emre'nin güzel bir dörütlüğü var.

Diyor ki;

Ben gelmedim da'vî için. “Kuru iddialarda bulunmak için bu dünyaya gelmedim, böbürlenmek için gelmedim.”

Benim işim sevi için. “Benim işim, muhabbet için çalışmaktır.”

Dostun evi gönüllerdir.

Gönüller yapmaya geldim.

“Allahu Teâlâ hazretlerinin nazar ettiği yer, nazargâh-ı ilâhîsi, evi gönüllerdir. ‘Gönüller yapmaya geldim.’ diyor.

Hatta hadîs-i şerîfte geçiyor ki; “Müslümanın gönlünü kırmak, Kâbe'yi yıkmaktan kötüdür.”

Neden?

Kâbe taştandır, yıkarsın yeniden yapılır ama mü'minin gönlü ki içinde -kâmil mü'minin gönlünde- Allahu Teâlâ hazretlerinin mârifeti vardır, sevgisi vardır, muhabbeti vardır. İnsan onu yıktığı zaman Kâbe'yi yıkmış gibi kötü oluyor.

Rabbimiz birbirimize bakarken bize bu anlayışı nasip eylesin. Gönlüne Kâbe gibi hürmet etmeyi, gönül yıkmamayı, kalp kırmamayı cümlemize ilham eylesin. Hepimizi ârif, zarif, kâmil kullar eylesin. Gaye o.

Müslüman olduk, geldik, günleri geçiriyoruz, işe gidiyoruz geliyoruz filan...

Neticede ne olacağız, bizim bu işimiz nereye varacak?

Eski hamam eski tas kalacak mıyız?

Kalırsak fena! İki günü aynı olan ziyandadır. Günden güne olgunlaşacağız. Elmanın küçücükken büyüdüğü gibi, yeşillendiği gibi, yeşillendikten sonra kırmızılaştığı gibi, tatlandığı gibi biz de böyle halden hâle daha güzel hâle gelmeliyiz. Koruğun helva olduğu gibi günden güne tatlılaşmalıyız, helva gibi olmalıyız.

Bunun için de çalışmak lazım, kötü huyları atmak lazım, iyi huyları almak lazım. Şu “merhamet” denilen şeyi, “ince kalplilik” denilen şeyi, “zarafet” denilen şeyi, “edep ve hayâ” denilen şeyi, “güzel huy” denilen şeyi mutlaka elde etmeliyiz. Onu elde edersek çok hayırlara ereriz.

Allah’ın en sevgili kulları, ahlâken en güzel kulları olacaktır. O bakımdan Allahu Teâlâ hazretleri cümlemize güzel huylu olmayı nasip ve müyesser eylesin.

إِنَّ لِلَّهِ تَعَالَى مَلَائِكَةً فِي الْأَرْضِ، تَنْطِقُ عَلَى السِّنَةِ
بَنِي آدَمَ بِمَا فِي الْأَرْضِ مِنَ الْخَيْرِ وَالشَّرِّ

Inne li’llâhi teâlâ melâiketen fi’l-ardı tentıkû âla elsineti beni Âdeme bimâ fi’l-ardı mine’l hayri ve’s-şerri. “Yeryüzünde Allahu Teâlâ hazretlerinin melekleri vardır, Âdemoğlunun diliyle konuşur. Yeryüzünde olan şeyler üzerinde hayırdan şerden neler varsa Âdemoğlunun dili üzere onlar konuşur.”

Bu hadisin mânası şuraya gidiyor:

Bizim atalarımızın bir sözü var; “Söyleyene bakma, söyletene bak.” deniliyor ya. Biri geliyor, sana bir söz söylüyor; “Söyleyene bakma, söyletene bak.”

Onu Allah söylettirdi. Allah’ın vazifeli melekleri var, insanoğullarının dilleri ile konuşuyor. Söyleten Allah!

Onun için insan her sözden ibret almalı. Her lafın altında Allahu Teâlâ hazretlerinin ne hikmeti olduğunu düşünmeli.

Tasavvufta da denir ki;

“İnsan hocasının yanına gittiği zaman, her sözü hassaten kendisine söylenmiş gibi telakki edecek. ‘Bu söz bana söyleniyor, bak şu kusurumu düzeltmek için oluyor.’ diye herkes kendisine lazım gelen dersi alacak ve ona göre kendisine çekidüzen verecek.”

Çünkü;

Cümle işler Hâlık’ındır, kul eliyle işlenir.

Hakk’ın emri olmaz ise sanma bir çöp deprenir.

Her Şey Allah'tandır, Allah söylettiriyor, Allah yaptırıyor. "Bak Allah bunu bana böyle ikaz etti." diye düŐünmek lazım.

Őu karŐıda "Hüseyin Gazi Tepesi" var, Sitelere'in arkasında yüksek bir tepe biliyorsunuz. "O sitenin üstünde bir türbe var." dedik, gittik.

Battal Gazi'nin silah arkadaŐı, mücahit bir kimse imiş ki çok eski zamanlarda buraya cihad için gelmiş, çarpıŐmıŐ mübarek, Şehit olmuş, oraya gömülmüŐ. Hayatı hakkında böyle bir Şeyler duyduk.

"Bu mübarek kimmiŐ? Kabrini ziyaret edelim, bakalım kitabesi var mı?" diye çıktık. Bir büyük bina kalıntısı var, başka bir Şey yok. Bir türbe var. Bizim merhum komŐularımızdan bir tanesi türbeyi yaptırmıŐ, kubbeyi tamamlatmıŐ, imento çıkarmıŐ, kum çıkartmıŐ, tamir ettirmiŐ ama bina harap.

Evliya elebi'ye göre eskiden orada bir büyük tekke varmıŐ, iki yüz derviŐ kalırmıŐ, kazan kaynarmıŐ. Büyük bir mamur yermiŐ.

Neyse biz orayı ziyaret ettik. Ta tepede nirengi noktası var, Ankara oradan tepeden aşağıya görünüyor. Baktık orada türbeye horoz filan kurban ediyorlar. Horoz kurbanı olmaz. Horozdan kurban olmaz. Deve olur, koyun olur, keçi olur, sığır olur ama horozdan kurban olmaz.

c. Alevilik Sünnilik

“Bu horoz kurbanı nereden çıktı? Bu Sünnîlerin uygulaması değil, herhalde Alevî kardeşlerin işidir. Alevîlik Sünnîlik, bunlar nereden geldi? Elazığ’dan mı geldi, Sivas’tan mı geldi?” diye konuşurken oradan genç birisi bize bakıyor. Anladım ki bizi dinliyor. Ben de yanına gittim, selam verdim, konuştuk.

“Nerelisiniz?” dedim.

“Sivaslıyım.” dedi galiba.

“Sünnî misiniz, Alevî misiniz?” dedim.

“Alevîyiz.” dedi.

Çekinilecek bir şey yok; “Alevîyiz.” dedi.

“Peki, sizin Sünnîlerden ayrıldığınız taraf nedir? Biz de Sünnîyiz ama sizin ayrıldığınız taraf nedir?” dedim.

“Biz namaz kılmayız.” dedi.

“Niye?”

“Camiye girince pabuç çalınıyor!”

Pabucu cemaatten biri çalmıyor ki hırsız çalıyor. Pabucu çalınan cemaat, pabucu çalan değil ki. Ona ne kızıyorsun?

“Biz aramızda hiç edepsiz barındırmıyoruz, siz barındırıyorsunuz!”

Tabi bu camiye kalabalık görünce hırsız geliyor, alıyor. Hırsızın gelmesini biz ister miyiz? Bizim suçumuz ne?

“Hz. Ali Efendimiz camide öldürülmüş de, şehit edilmiş de onun için.” diyorlar.

Tabi akıl mantık alacak şey değil.

Biz dedik ki; “Böyle şey olmaz. Dinin aslı şudur, esası budur.”

Oturduk uzun boylu konuştuk. Yanımızda arkadaşımız vardı. Kıra bayıra kitapla gidilir

mi? Ama o da Allah'tan fermuarlı çantasının içine İmam Cafer-i Sâdık hazretlerinin fıkıh kitabını, ilmihal kitabını koymuş.

“Cafer-i Sâdık hazretlerini tanır mısınız?” dedik.

“Ne demek!” dedi, tabi hürmet ediyor. Cafer-i Sâdık hazretleri *eimmei isnâ âşere*'den, on iki imamdan. Mübarek bir zât. Biz de hürmet ederiz onlar da hürmet eder.

“Namaz hakkında onun kitabından bir şey okuyalım mı?” dedik.

Cafer-i Sâdık hazretlerinin kitabında namazı kılmayı emrediyor. Yalnız hükmü bizim Hanefîlerden, Sünnîlerden biraz daha şiddetli:

“Namazı kılmayan, ısrar ederse öldürülür, kafası kesilir!” diyor. Onların hükmü daha sert.

“Bak, işte burada böyle yazıyor.” diye anlattık.

Sonra da ben giderken dedim ki, sözü zaten oraya getireceğim:

“Kardeşim, sen beni tanır mısınız?” dedim.

“Tanımam.” dedi.

“Ben de seni tanımazdım. Sen kalkmışsın nereden buraya gelmişsin; biz de başka yerden kalkmışız, buraya gelmişiz. Allah bizi buluşturdu. Allah bizim ağzımızdan sana gerçekleri duyurdu. Sen bu gerçekleri duydun. Yarın bu gerçeklere göre Allah’a iyi kulluk etmezsen huzuruna suçlu varırsan Allahu Teâlâ hazretleri; ‘Ben sana filanca kullarımı gönderip de sana hakkı tebliğ etmemiş miydim?’ diye sorar. Bunu bilesin.” dedim.

“Tamam, abi” dedi, “Bana zaten bazıları da böyle şeyler söylemişlerdi. Ben bundan sonra şöyle yapacağım, böyle yapacağım.” dedi, gitti.

Yaparsa kurtulur, yapmazsa kendisi bilir.

Allah; birimizin dilinden, ağzından ötekimize nasihat eder, ediyor, meleklerle...

Onun için aklımızı başımıza toplayalım, bilelim ki söyletenin bir hikmeti vardır. Her şeyden ibret almaya, arkasındaki hikmeti sezmeye çalışalım.

إِنَّ لِلَّهِ تَعَالَى فِي كُلِّ يَوْمٍ جُمُعَةٍ سِتِّمِائَةِ أَلْفِ عَتِيقٍ،
يُعْتِقُهُمْ مِنَ النَّارِ، كُلُّهُمْ قَدْ اسْتَوْجَبُوا النَّارَ

*Inne li'llâhi teâlâ, fî külli yevmi cümü-
atin, sitte mieti elfi atîkin, yu'tikuhüm
mine'n-nâri küllühüm kadi'stevcebü'n-nâr.*

Deylemî, Enes *radıyallahu anh'ten* riva-
yet etmiş. Başka kaynaklarda da var.

“Allahu Teâlâ hazretlerinin her Cuma
günü cehennemden âzat ettiği altı yüz bin, ce-
hennemi hak ettiği halde âzat ettiği azatlısı
vardır.”

Cuma gününün fazileti hakkında çok
hadîs-i şerîfler vardır. Cuma gününün kadrini
kıymetini bilmeliyiz. Allah Kadir gecesini sak-
lamıştır, öteki şeyler de belli değil. Bu kandil
dediğimiz şeyler de... Araplar bir gün önce baş-
lıyor, biz bir gün sonra başlıyoruz; “Bizimki mi-
dir, onunki midir?” derken işin doğrusuna ba-
kılırsa biraz karışıyor.

Hiç karışmayan, fazileti yüzde yüz sabit
olan mübarek gün nedir?

Cuma günüdür, Cuma gecesidir. Bu günün, bu gecenin kıymetini bilelim.

Biz şimdi hangi gündeyiz?

Yeni takvime göre perşembenin gecesindeyiz ama İslâmî kanaate göre biz şimdi cuma gününün içindeyiz. Akşam ezanı okunduğu zaman perşembe bitti. Akşam ezanı okundu, perşembe güneşle beraber gitti. Ufuktan aşağı gitti, Cuma başladı. Biz şimdi Cuma'nın akşam namazını kıldık, yatsı namazını da kıldık. Yarın sabah namazını kılacağız, Cuma'nın öğlenini kılacağız, Cuma'nın ikindisini kılacağız, ezan okundu mu Cuma da bitecek, cumartesi başlayacak. İş böyle döner.

Onun için bu gece, şimdi cuma gecesidir. Eskileri bilirsiniz, randevu verirler, konuşurlar:

“Cuma gecesi buluşalım.”

Sen Cuma'yı cumartesiye bağlayan gece gidersin. Halbuki onlar bir gün önce toplanmışlar.

Neden?

Onlar; “Akşam ezanından sonra cuma gecesi başladı.” diye biliyorlar da ondan. “Perşembeyi Cumaya bağlayan geceye Cuma gecesi” derler. Biz de sanırız ki Cuma günü akşam, cumartesiye bağlayan gece. Yeniler böyle sanabilir. Bunu böylece bilin.

Şimdi cuma gecesindeyiz. Bu gece nurlu bir gecedir. Peygamber Efendimiz *el-leyletü'l-ğarrâü* buyuruyor. Pırıl pırıl nurânî bir gecedir. Allahu Teâlâ hazretleri, gecelerin kadirlerini kıymetlerini bilmeyi nasip eylesin. Bu cuma günlerinin kıymetini bilmeyi nasip eylesin. Cuma gününe önem vermeliyiz.

Cuma günü yapılacak işler nelerdir?

Bir kere cumaya mahsus olarak gusül abdesti almalı. Sabahleyin kalktı, gusül abdesti aldı, vücudunu yıkadı, temizledi. Mümkünse temiz, yeni elbiselerini giydi.

Cuma abdesti aldığı için ne olur?

Yedi günlük günahı, bir hafta önceki günahı, üç gün ziyadesiyle affolunur. Yedi, üç daha on gün eder. On günlük günahı affolunur.

Onun için eskiden büyükler;

“Altın liralara verilerek bir maşrapaya su alınacak bile olsa cuma günü yıkanmayı terk etmem.” demişler. Cuma günü gusül abdesti almaya o kadar önem vermişlerdir. Siz de bunu itiyat edinin.

Îmânen, Allah’a inanarak; *va’htisâben*, sevabını Allah’tan bekleyerek Cuma gusülü alıp cumaya öyle gidin; bir.

İkincisi; Cuma günü Peygamber Efendimiz’e salât u selâmı çok eyleyin. Çünkü Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz hadîs-i şerîflerinde onu emretmiştir.

Yeryüzünde Allah’ın gezici melekleri vardır, nerede bir salât u selâm okunsa onu alırlar, Resûlullah Efendimiz’e tevdî ederler. “Ya Resûlallah, Ankara’nın filanca semtinde filanca oğlu filanca sana salât u selâm ediyor.” diye tebliğ ederler.

Ve Peygamber Efendimiz’in, kendisine salât u selâm edenin ismini yanındaki mânevî bir sayfaya, nurlu bir sayfaya yazdığını hadîs-i şerîfler bildiriyor. Çok hadisler var.

Onun için bu Cuma'nın kıymetini idrak edelim. Bu dersi Cuma günü yapmamızın sebebi; işte bu ilimle uğraşmak da çok sevap, o sevaptan da istifade etmek içindir.

Demek ki Allahu Teâlâ hazretleri Cuma günü çok kulları affediyor. "Bizi de affettiklerinden eylesin." diye tevbe ve istiğfarı çok eyleyelim. Efendimiz'e salât u selâmı çok eyleyelim. Rabbimiz'in fazl u keremiyle onların arasına dâhil olalım.

إِنَّ لِلَّهِ تَعَالَى فِي كُلِّ يَوْمٍ ثَلَاثِمِائَةٍ وَسِتِّينَ لَحْظَةً،
يَلْحَظُ بِهَا إِلَى أَهْلِ الْأَرْضِ. فَمَنْ أَدْرَكَتْهُ تِلْكَ
اللَّحْظَةُ صَرَفَ اللَّهُ عَنْهُ شَرَّ الدُّنْيَا وَشَرَّ الْآخِرَةِ،
وَأَعْطَاهُ خَيْرَ الدُّنْيَا وَخَيْرَ الْآخِرَةِ

Inne li'llâhi teâlâ fî külli yevmin selâse miete ve sittîne lahzaten yelhazu bihâ ilâ ehli'l-ardı fe men edrekethü tilke'l-lahzatü sarafa'llâhu anhü şerre'd-dünyâ ve şerre'l-âhireti ve a'tâhü hayre'd-dünyâ ve hayre'l-âhireh.

Bu hadîs-i şerîfin mânası şu oluyor:

“Allahu Teâlâ hazretlerinin ehl-i arza her bir günde üç yüz altmış nazarı vardır.”

Allahu Teâlâ hazretleri, üç yüz altmış kez lütuf ile nazar eder. Yeryüzündeki insanlara rahmet nazarı ile bakar.

“Kime bu nazar isabet ederse Allahu Teâlâ hazretleri onun üzerinden dünyanın ve âhiretin şerlerini çeker alır, onu şerlerden kurtarır ve ona dünyanın ve âhiretin hayırlarını ih-san eder.”

Allahu Teâlâ hazretleri lütfuna erdirdiği bahtiyarların zümresine cümlemizi dâhil eylesin.

إِنَّ لِلشَّيْطَانِ كُحْلًا وَلَعُوقًا وَنَشُوقًا. أَمَّا لَعُوقُهُ
فَالْكَذِبُ، وَأَمَّا نَشُوقُهُ فَالْغَضَبُ، وَأَمَّا كُحْلُهُ فَالنَّوْمُ

Inne li's-şeytâni kühlen ve lüûkan ve nüşûkan emmâ lüûkuhû fe'l-kezibü ve emmâ nüşûkuhû fe'l-gadabü ve emmâ kühlühû fe'n-nevm.

Efendimiz buyurmuş ki;

“Şeytanın sürmelenmesi vardır, yalaması vardır ve keyiflenmesi vardır. Şeytanın gözüne sürme çekmesi vardır, yalanması vardır ve keyiflenecek şeyleri vardır.”

Bunlardan diliyle yalanması nedir?

Yalan söylemektir.

Hani kaşığı yalıyoruz ya, ağzımıza sokup yalıyoruz veyahut dilimizi çıkarıp dudaklarımızı ıslatıyoruz; işte böyle diliyle yalanması; yalan söylemek. Şeytanın o işidir.

Keyiflenmesi, *nüşûk* burnuna enfiye filan çekip de keyif almak, “mükeyyefât” diyoruz ya, bu da gazaptır. Gazap denilen şey, şeytanın adeta burnuna enfiye çekip de keyiflenmesi gibidir.

“Kul yalan söylerse şeytanın yalanma işi tamam olmuş olur. Kul gazap ederse şeytanın sanki burnuna enfiye çekip de, afyon çekip de keyiflenmesi gibi bir durum olur.”

Ve emmâ kühlühû fe'n-nevm “Sürmesi çekmesi de uykudur.”

İnsan uykuya dalar da hayırlardan geri kalırsa sanki şeytanın gözüne sürmesini çekmiş gibi olur.

Bu hadîs-i şerîf biraz benzetmelerle, teşbihlerle anlatılmış olarak bize şunu söylüyor:

İnsan yalan söylese şeytanın ağzına tat katmış olur, şeytanı sevindirmiş olur. İnsan gazaplanırsa sanki şeytanın mükeyyefâtına bir şey katmış da enfiye çektirmiş, afyon çektirmiş, ona keyif vermiş gibi olur. Uykulara dalarsa şeytanın sürmesini çekmiş gibi olur.

Bunlardan sakınacağız. Yalandan sakınacağız, gazaplanmaktan sakınacağız, lüzumsuz uykudan sakınacağız.

Saatlerce uyku, uyku, uyku!

Fe-cealnâ nevmeküm sübâtâ.

Dinimiz uykuyu bir istirahat, bir dinlenme, vücudun bir sonraki zaman için enerji toplaması olarak meşru bir şey kabul etmiştir. Elbet uyuyacağız ama dinimizin “uyu” dediği zamanda uyuyacağız, onun dışında uyumaktan kendimizi koruyacağız.

Lüzumsuz uykular, lüzumsuz yemekler, boş vakit geçirmeler, bizi bu hayatı boşa geçirmeye ve Allah'ın kahrına uğramaya götürebilir. Rabbimiz şeytanın hoşuna gidecek her türlü işten bizi uzak eylesin. Hâsılı, Rahmânî işlerle meşgul olmayı nasip etsin.

Diğer hadîs-i şerîf:

إِنَّ لِلْقَتِيلِ عِنْدَ اللَّهِ سِتًّا خِصَالًا: يُغْفَرُ لَهُ خَطِيئَتُهُ
فِي أَوَّلِ دَفْعَةٍ مِنْ دَمِهِ، وَيُجَارُ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ،
وَيُحَلَّى حُلَّةَ الْكِرَامَةِ، وَيَرَى مَقْعَدَهُ مِنَ الْجَنَّةِ،
وَيُؤْمَنُ مِنَ الْفَزَعِ الْأَكْبَرِ، وَيُزَوَّجُ مِنَ الْحُورِ الْعِينِ

Inne li'l-katîli 'ında'llâhi sitte hısâlin yağfirü lehû hatîetehû fî evveli def'atin min demihî ve yücârü min azâbi'l-kabri ve yuhallâ hullete'l-kerâme ve yerâ mak'adehû mine'l-cenne ve yü'menü mine'l-fezei'l-ekber ve yüzevvecü mine'l-hûri'l-'îyn.

Allah nasip eylesin. Peygamber Efendimiz bu hadîs-i şerîfde Şehitlerin nâil oldukları sevapları anlatıyor:

d. Şehitlerin Nail Olduğu Sevap

Inne li'l-katîli 'ında'llâhi sitte hısâlin.
“Allah yolunda maktul düşen, öldürülen, şehit olan insanın altı hasleti vardır, altı şey kazanır.”

Birincisi;

Yağfirü lehû hatîetehû. “Allah bunun işlemiş olduğu geçmiş günahları avf u mağfiret eder.”

Şehit, hemen avf u mağfiret olunur.

Ne zaman?

Fî evveli def'atin min demihî. “Kanından ilk damlası yere düşerken.”

Allah şehidin bütün günahlarını affeder. Eskiden şu kabahati işlemişti, bu kusuru vardı, namazı kılamamıştı, oruçta bilmem hatası vardı filan... Eski kusurları günahları, hepsi kanının ilk damlası damlarken affolunur; bir.

Ve yücârü min azâbi'l-kabr. “Kabir azabından kurtarılır, korunur.”

Malum, kabirde bir azap vardır. Kabirde azap haktır. Allahu Teâlâ hazretleri insan

kabre girdiği zaman meleklerini gönderecek, sorgu sual olacak. Ondan sonra da kabir iyi kullara, “cennet bahçelerinden bir bahçe” hâline gelecek.

القَبْرِ رَوْضَةٌ مِنْ رِيَاضِ الْجَنَّةِ أَوْ حُفْرَةٌ مِنْ حُفْرِ
النَّارِ

el-Kabru ravdatün min riyâdi'l-cenneh ev hufretün min huferi'n-nîrân.

“Kötüler için de cehennem çukurlarından bir çukur hâline gelecek.”

Kabri ateşle dolacak, akrepler çıyanlar olacak; kötü insan için kabirde mânevî azaplar başlayacak.

Onun için Allah cümlemizi kabir azabından korusun, kurtarsın. Kabirlerimizi cennet bahçesi eylesin. Şehidin kabirde de azabı yok.

İlk damlasıyla günahları affolunur, bir. Kabir azabından emin olur, uzak tutulur, kabir azabı onun için bahis konusu değildir, iki.

Üçüncüsü;

Ve yuhallâ hullete'l kerâmeh. “Kendisine izzet ve asalet elbisesi giydirilir.”

Adeta “şehitlik üniforması” diyebileceğimiz mânevî libaslar ile süslenilir. Şehit olması dolayısıyla kendisine çok güzel, çok süslü, ziyetli elbiseler giydirilir. Onun artık tadına doyum olmaz.

Ve yerâ mak'adehû mine'l-cenneh. “Ve cennetteki makamı, oturacağı yer kendisine gösterilir.”

“İşte senin köşklerin, işte senin nimetlerin, işte senin sahip olduğun cennet mülkleri...” diye gösterilir.

Ve yü'menü mine'l-fezei'l-ekber. “Kıyametin en büyük korkularının olduğu, kaynaştığı mahşer gününde emniyette olur.”

Mahşer gününde insanlar tir tir titrerken; “Acaba hâlimiz ne olacak, hesaptan iyi mi geçeceğiz kötü mü geçeceğiz, cennetlik mi olacağız cehennemlik mi olacağız?” diye, terlere batmışken şehitler kıyamet gününün endişesini çekmezler. O sıkıntılardan, o büyük korkulardan emniyette olurlar. İnsanlar tir tir

titrerken onlar kenarda emniyette dururlar, beş.

Altıncısı;

Ve yüzevecü mine'l-hûri'l-âyn “O kara, iri gözlü cennet hurileriyle evlendirilirler.”

Allahu Teâlâ hazretleri cümlemizi şehitler zümresinden haşreylesin.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri buyurmuş ki;

“Kim şehit olmayı can u gönülden isterse yatağında ölse bile Allah onu şehitler zümresine katar.”

Velev mâte âla firâşihî. “Yatağında ölse bile şehitler zümresine katar.”

Onun için Allahu Teâlâ hazretlerinden dileğimiz, dileğimiz bizi şehitlerin zümresiyle haşreylemesi.

Bir de kolay bir noktayı tekrar hatırlatayım:

Kalabalığın karşısındayım; duyanlar vardır, duymayanlar vardır.

Muhterem kardeşlerim!

Sahih hadîs-i şerîflerde geçiyor ki o *fezeu ekber* gününde, mahşerin olduğu günde, herkes çok büyük sıkıntıda iken, Allah'ın bazı kulları, üzerlerinde nurdan elbiseler, minberleri nur, yüzleri nur, pırıl pırıl nurdan minberlerin üzerinde, Arş-ı Âlâ'nın gölgesinde safa sürecekler.

O sıkıntılı zaman elli bin sene sürecek; çok uzun bir zaman. O zamanda Allah'ın bazı kulları, benim şu minbere çıktığım gibi düşünüyorlar ben, Arş'ın gölgesinde gölgelenecekler.

Bunları niye söylüyorum?

“Peygamberler ve şehitler bile bu insanlara bakıp gıpta edecekler.”

“Aman yâ Rabbi, halleri ne güzel!” diye bu güzel nuranî hallerine herkes hayran kalacak, gıpta edecek.

Bak, Peygamber Efendimiz; “Şehitler de peygamberler de gıpta edecek” diyor.

“Ya Resûlallah! Onlar kimdir?” dediler.

Sahâbe-i kirâm merak ettiler; siz de etmişsinizdir.

“Onlar kimdir?” deyince Peygamber Efendimiz buyurdu ki;

Hümü’l-mütehâbbûne fi’llâh. “Onlar birbirlerini Allah için sevip dost olan, candan muhabbetleşen müslümanlardır.”

İşte bu, hepimizin yapacağı, yapabileceği bir şey! Kardeşimizi candan sevelim. Müslüman kardeşimize kin tutmayalım. İçimizde duygular, menfî fikirler, aleyhinde düşünceler olup yüzüne gülme tarzında ikiyüzlü olmayalım.

Sevelim, candan sevelim, candan ahbaplık edelim de Allah sizleri ve bizleri o birbirlerini Allah rızası için sevenler, birbirlerine her türlü fedakârlığı yapanlar zümresine dâhil eylesin. Bu kolay tarafı. Sonra da şehitler gibi ölmeyi nasip eylesin.

Şehidin ikramlarını bir daha hatırlayalım:

Birinci ikramı; günahlarının hepsi daha kanının ilk damlası yere düşerken affolunur.

İkincisi; kabir azabı görmez. Üçüncüsü; kendisine izzet, kerâmet ve asâlet hulleleri, süslü elbiseleri giydirilir. Dördüncüsü; cennetteki makamı kendisine gösterilir, oraya hayran hayran bakar. Beşincisi; kıyametin dehşetinden, korkularından emniyette olur. Altıncısı; hûrî kızlarıyla evlendirilir.

Düşmanla bir harp çıksa, çarpışsak; vuruşsak vuruşsak vuruşsak, şehit düşsek, ölsek ama bazen işler böyle olmuyor. Bazen insan avam tabiriyle, külhanbeyi tabiriyle haybeye gidebilir. Allah etmesin!

Müslüman, müslümanın karşısına harp ederek çıkmaz. Müslüman, müslümana kılıç çekip saldırdığı zaman ikisi de tehlikede olur. “Cehenneme gidecekler.” diye tehlikede olurlar.

Allah bizi öyle imtihanlara uğratmasın! Müslüman kardeşimizle kılıç kılıca, silah silaha, karşı karşıya getirmesin. Öyle harp ediyoruz, darp ediyoruz gibi düşüncelerle aslında tepetaklak gitmekten korusun!

Bunu şundan söylüyorum:

Bu anarşi devrelerinde bizim fakültemizde kavgalar, gürültüler olurdu. İkisi de güya müslüman ama birisi ötekisine saldırıyor. Eline sopaları almış; kafasını gözünü kırmaca... Sandalyeyi kırmış, sandalyenin bacağını alıyor, öyle saldırıyor.

Nasıl saldırıyor?

“Allah Allah Allah Allah!”

Kime saldırıyor?

Müslümana saldırıyor.

Böyle şey olur mu?

“Hocam, bunlar bize saldırıyor; biz de onlara saldıralım!”

“Yoo!” dedim. Konuşuyoruz. “Öyle şey yok! Burnuna bir yumruk vursan, bir damla yere damlasa müslümanın kanının hesabı verilemez, uymayın!”

“Hocam, koridorda sataşıyorlar, omuz vuruyorlar!”

Kenara çekiliverin! Varsın sizi korkak say-sınlar, şöyle desinler böyle desinler, uymayın, sataşmayın!” diye uyardım.

Hani bu acı hatıraları düşünerek söylüyorum ki insan bir şey yapıyorum sanıyor.

“Allah Allah Allah Allah!”

Kimin üstüne saldırıyorsun?

Beş vakit namaz kılan müslümanın, bir Anadolu evladının üstüne saldırıyorsun.

Sandalyeyi kimin başında paralıyorsun?

Camide omuz omuza namaz kıldığın kardeşin başında paralıyorsun.

Neresi Allah Allah?

Öyle şey olur mu?

Olmaz!

Olmaz ama şeytan bu insanları bir çeşit yolla kandırır, boşu boşuna kanlar dökülür. İnsan bir şey yapıyorum sanır da cehenneme de gidebilir.

Rabbimiz bizi böyle kötü ölümlerle ölmekten korusun. Haybeye gitmekten, boş yere telef olmaktan korusun.

Tabi memleketimizi korumak, kâfirle cihat etmek gerektiği zaman kâfirin canına okuruz. Bir gül bahçesine girercesine gideriz. Ölümden kaçmayız, korkmayız, cepheyi bırakmayız, siperden geri dönmeyiz. Kılıcımızı, silahımızı elimizden bırakmayız. Kazmayla baltayla namusumuzu, haysiyetimizi, şerefimizi koruruz. Koruruz ama tefrikadan Allah bizi korusun.

Benim korkum şudur:

Amerika Kaddafi'ye hücum etti, bir harp olacak gibi oldu. Neyse durdu. Şimdi Amerikan donanması oradan çekildi, Rus donanması oraya geldi. Daha tiyatro sahnesi devam ediyor. Ne olacağı belli değil.

Yarın öbür gün harp olsa acaba Bulgaristan bize hücum eder mi, Rusya hücum eder mi?

Ederse çarpışırız. Geleceği varsa göreceği var, canına okuruz. Korkum yok!

Korkum şudur ki; kurtarılmış bölgeler, bilmem neler bilmem neler... "İdeolojik farklar"

filan diye bizim içimizden hainleri kandırıp da bize saldırtmasınlar. Ondan korkarım...

Allah bize akıl fikir versin. Milletimizin akıllı bir karış havada gezenlerine akıl fikir versin. Nefse, şeytana, düşmana uydurmasın. Öylelerin şerlerinden de cümlemizi korusun. Sıhhat âfiyet ile yaşamak nasip eylesin. Huzur saâdet ile yaşamak nasip etsin.

Bir şeyi, zaten sizin de bileceğiniz bir şeyi üstüne bastıra bastıra söyleyeyim kardeşlerim:

Şu anda rahatta mıyız?

Elhamdülillah, çok nimetlerimiz var, rahattayız. Yediğimiz ekmeğimiz, içtiğimiz suyumuz, her şeyimiz yerli yerinde Allah'a çok şükür. Tuz, ekmeğe bile olsa elhamdülillah bahar mevsimi gelmiş, kışın soğukları gitmiş, yağmurlar yağıyor, kuşlar ötüyor, kelebekler uçuyor, çiçekler açıyor. Elhamdülillah hâlimiz iyi.

Bu güzel günlerin kadrini kıymetini bilip bu güzel günlerde hazırlanmak lazım. İnsanın bu güzel günlerde Rabbine güzel ibadet etmesi

lazım. Rahatta ibadet etmeyenin, sıkıntı anında duası kabul olmaz. Kulluğumuzu şu anda iyi bileceğiz, bir.

Allahu Teâlâ hazretlerine iyi kulluk edeceğiz. Namazımızda niyazımızda eksik kusur olmayacak.

Bak dün Berat gecesini geçirdik; ondan sonra inşaallah, bugünden itibaren iyi bir kul olduk. Gözümüze sahip olacağız, harama bakmayacağız. Günaha dalmayacağız, yanlış işler yapmayacağız. Dilimize sahip olacağız, kötü söz söylemeyeceğiz. Daima ağzı dualı, hayırlar işleyen insanlar olacağız. İşte Şaban gidiyor, Ramazan geliyor. Hayırların zamanı. Ondan sonra yaz gelecek.

Bizim deliler Ramazan biter bitmez zincirden boşanacaklar, hadi plajlara, hadi eğlence yerlerine, hadi içkilere bilmem nelere...

Yine günahlar, yine kabahatler...

Hayır! Bu güzel günlerin kadrini bilip Rab-bimiz'e güzel ibadette dâim olacağız. Sonra yarın düşmanla başımız derde girdiği zaman

dualarımız kabul olmaz. Bugünden hâlimizi bozmayacağız, güzel kul olacağız.

Bir de muhterem kardeşlerim, her şeye karşı bugünden hazırlıklı olun. Muhabbetinizi takviye edin, her türlü hazırlıklı olun ki dünyanın binbir türlü hâli var.

Düşman kuvvetli yere hücum edemez. Zayıflara hücum eder, tefrikaya düşmüşlere hücum eder. Etrafımızda kan gövdeyi götürüyor, herkes birbirine saldırıp duruyor. Gördük ki silahlar üstün olunca babayiğitlik para etmiyor. Bir gecede bakıyorsun kaç ton bomba yağıyor. Ne olacağı belli olmuyor. Çok çalışacağız.

Başka ülkelerden gelen müslüman kardeşlerimizin konuşmalarını, röportajlarını gazetelerde okuduk. İlme az çalışıyoruz, İslâm için az çalışıyoruz. Gayretimiz eksik. Kâfirler bizden çok çalışmışlar, ileri geçmişler. Onlara yetişmek için ümidimizi de kesmişiz, hiç gayret etmiyoruz. Halbuki hem yetişeceğiz hem geçeceğiz. Allah bize gayret versin. Her birimiz ateş parçası gibi çalışalım, çabalayalım.

Şairin dediği söz çok güzeldir:

Hazır ol cenge eğer ister isen sulh u salâh.

“Eğer huzur, sükûnet, sulh, salâh, iyilik, hoşluk istiyorsan cenge hazır olacaksın.”

Kuvvetli olacaksın, güçlü olacaksın, hazırlıklı olacaksın, yekvücut olacaksın. Arana düşmanı sokmayacaksın, tefrikayı sokmayacaksın, kendi içinde bölünmeyeceksin, kendi içinde birbirinle çarpışıp da düşmanı güldürmeyeceksin.

Rabbimiz cümlemize uyanıklık nasip eylesin. Hayırlara feyizlere cümlemizi nâil eylesin. Saîd olarak yaşayıp şehit olarak ölmeyi cümlemize ihsan eylesin.

Bi-hürmeti esrâr-ı sûreti'l Fâtîha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

15 Şa'bân 1406 / 24.04.1986

ANKARA

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü